

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa N. P.

przeciwko R. S. i U. C.

o wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2016 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt III APz (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. odrzucił zażalenie powódki N. P. na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w W. o zwrocie pozwu w sprawie o zapłatę wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. W ocenie tego Sądu powódka, wnosząc zażalenie na zarządzenie z dnia 20 sierpnia 2015 r. o zwrocie pozwu, uchybiła terminowi z art. 394 § 2 k.p.c. Skoro odpis zarządzenia został doręczony pełnomocnikowi powódki w dniu 15 września 2015 r., to tygodniowy termin do wniesienia zażalenia upływał z dniem 22 września 2015 r. Wobec tego zażalenie wniesione w dniu 24 września 2015 r. jako spóźnione podlegało odrzuceniu.

W zażaleniu na to postanowienie powódka zarzuciła:

- 1) rażącą sprzeczność poczynionych ustaleń odnośnie rzekomej daty wniesienia zażalenia z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach, potwierdzających wniesienie zażalenia w ustawowym terminie,
- 2) rażące naruszenie art. 165 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie bowiem Sąd drugiej instancji w ogóle nie wskazał na czym oparł ustalenia w zakresie daty wniesienia zażalenia,
- 3) rażące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. przez całkowity brak wskazania dowodów, które stanowiły podstawę ustalenia, że zażalenie zostało wniesione w dniu 24 września 2015 r.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu zażalenia wskazała, że Sąd Najwyższy potwierdził dopuszczalność wniesienia zażalenia bowiem w postanowieniu z dnia 5 lutego 2015 r., V CZ 107/14 (LEX nr 1652412) uznał, że dopuszczalne jest zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji, jeżeli jest to orzeczenie kończące postępowanie w sprawie i zostało wydane w sprawie, w której przysługuje wniesienie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlega odrzuceniu. Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie bowiem dotyczy wstępnej fazy postępowania i zamyka jedynie etap badania warunków formalnych pozwu, którego celem jest prawidłowe wszczęcie procesu. Pozew zwrócony nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem do sądu. Możliwe jest - po uzupełnieniu wskazanych braków formalnych lub fiskalnych - ponowne wniesienie pozwu w danej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia

1998 r., I CZ 207/97, LEX nr 78427; z dnia 25 sierpnia 1999 r., III CKN 570/99, LEX nr 527145; z dnia 5 lipca 2002 r., III CZ 61/02, LEX nr 1211086; z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 58/06, LEX nr 109583; z dnia 28 czerwca 2007 r., IV CZ 42/07, LEX nr 951617; z dnia 18 lutego 2010 r., II CZ 98/09, LEX nr 1353183; z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CZ 86/14, LEX nr 1646397).

Tym samym, z przyczyn wskazanych powyżej, postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w myśl art. 394¹ § 2 k.p.c. nie jest także postanowienie odrzucające zażalenie na zarządzenie przewodniczącego o zwrocie pozwu. Mimo, że zarządzenie o zwrocie pozwu poddane zostało kontroli instancyjnej w postępowaniu zażaleniowym, to nie oznacza to jednak, iż postanowienia sądu drugiej instancji kończą postępowanie w sprawie. Kończą one jedynie etap sprawdzania warunków formalnych pozwu i w tym zakresie orzeczenia te stają się prawomocne. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w redakcji art. 394 § 1 k.p.c., w którym rozróżnia się postanowienie kończące postępowanie w sprawie i inne postanowienia lub zarządzenia (a wśród nich zarządzenie o zwrocie pozwu; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2010 r., III PZ 10/12, LEX nr 1619867).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

r.g.